

Парижъ презъ 1845 г., макаръ първиятъ, съ когото води преписка отъ Атина, да е странѣлъ отъ полскитѣ комбинации за турско-българско сътрудничество, насочено противъ руското влияние, а вториятъ да ги е посрѣщаль съчувствено. Чомаковъ е поддържалъ връзки съ князь Чарториски и полскитѣ емигранти, и тѣзи връзки не се прекъсватъ и по-късно, когато той работи въ Цариградъ по черковния въпросъ, намирайки насърчение отъ страна на нѣкои полски емисари въ турската столица. Защото и Чомаковъ е убеденъ, подъ това влияние, въ ползата отъ турско-българско приятелство и въ ненавременността на всѣкакви революционни комитети или възстания.

Какво е било становището на А. Богориди, Н. Пиколо и П. Беронъ по националния въпросъ, Селимински не ни предава. Той говори по-късно само толкова, че въ жаждата си за по-висока наука нѣкои българи въ чужбина се отчуждили отъ рода си и се самозаточили тамъ, оставайки безполезни за отечеството си. Той има, може-би, предъ видъ елинофилството на първия и на втория, довело ги почти до пълно откъсване отъ българското възраждане, и кабинетната самотност на втория, който все повече страни отъ връвата и злобата на деня, дори когато тя се отнася до жизненитѣ национални интереси на българитѣ.

Известно е, че Атанасъ Богориди, отъ рода на Софрония, откакъ се учи въ с. Арбанаси и въ букурещката Бейска академия при Ламбро Фотиади, става, като отличенъ елинистъ, замѣстникъ на този свой учител (до 1811 г.), следъ което следва въ Виена и Вюрцбургъ медицина. Завършилъ съ докторатъ въ 1816 г., той се установява презъ 1819 г. въ Парижъ, за да практикува като лѣкаръ. Починалъ въ 1826 г., той оставя поменъ на една дълбокомислена и сериозна натура. Много негови статии сж красѣли гръцкото списание *Δελτιος Ἑρμης*. Никола Савовъ Пиколо, родомъ отъ гр. Търново (1792), следва подобни пжтища и интереси. Откакъ учи гръцки въ Букурещъ и медицина въ Болоня и Парижъ, той става професоръ по философия въ университета Корфу, по покана на лордъ Guilford, после инспекторъ на болницитѣ въ Букурещъ, докато трае руската окупация (1828—1833), и на край запира въ Парижъ, гдето до смъртта си въ 1865 г. се предава на философски и филологически занятия, издавайки на